

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1. A. O.**, bytom P.P. a **2. Ing. B. O.**, bytom P.P., zastúpených *JUDr. P. Č.*, *advokátom, Advokátska kancelária Č.Č.*, proti žalovanému **Krajskému stavebnému úradu v Bratislave**, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti **Y. M.**, bytom B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2007/2317/MEP z 28. januára 2008, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/12/2008-66 z 24. septembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/12/2008-66 z 24. septembra 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. A/2007/2317/MEP z 28. januára 2008 ako aj rozhodnutie Mestskej časti Bratislava – D. č. D-2007-06/9450-1214/U/18/Ry zo 16. júla 2007 o umiestnení stavby „Bytový dom P.“ na parcelách č. X., v kat. úz. D. pre navrhovateľa pôvodne T., teraz Y. M., so sídlom v Bratislave.

Krajský súd tak rozhodol postupom podľa § 244 ods. 1 OSP a § 247 ods. 1 OSP a § 4 ods. 1 a § 6 ods. 1 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie (ďalej len „vyhláška č. 532/2002 Z. z.“).

Podľa krajského súdu z predloženej stavebnej dokumentácie vyplýva, že predmetný objekt nevyhovuje požiadavke, aby viacpodlažný objekt (7 podlaží) bol v rozptyle, pretože

podľa doloženej projektovej dokumentácie (výkres širších vzťahov a geometrického plánu) je pevne zakomponovaný do parcelácie zástavby rodinných domov a je navyše v ich tesnej blízkosti (13 m), čiže nezodpovedá ani požiadavke magistrátu aby urbanisticko-architektonické riešenie objektu bolo minimalizované s ohľadom na susediacu zástavbu rodinných domov, a teda aj voči rodinnému domu žalobcov. Z uvedeného vyplýva, že uvažovaný zámer nie je v súlade s Územným plánom Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že žalobcovia vo svojej žalobe neuvádzajú konkrétne porušenia zákona správnym orgánom. Práve naopak, podľa názoru krajského súdu žalobcovia sa od počiatku správneho konania domáhali už na prvostupňovom správnom orgáne, aby vo svojom rozhodovaní prihliadal aj k požiadavkám kladeným na zachovanie pohody bývania ako legálneho pojmu a právnym predpisom (viď vyššie) stanoveného kritéria pre stanovenie prípustného vzájomného odstupu viacpodlažných stavieb. Krajský súd nemal pochybnosti o tom, že čo vlastne žalobcovia od počiatku celkom konkrétne a jednoznačne vytýkajú ako vadu napadnutého rozhodnutia a prečo ju majú za nezákonnú (v žalobe napr. str. 16 až 18). Z uvedeného krajskému súdu vyplynulo, že správne orgány, napriek tomu, že im to vyššie citovaný právny predpis ukladá, riadne neskúmali to, či stavba, tak ako jej umiestnenie má byť povolené, či svojimi účinkami na okolie zásadne neznižuje pohodu bývania na nehnuteľnosti žalobcov, ktorá sa nachádza v bezprostrednej blízkosti stavby, aj keď táto stavba v obecnej rovine môže v niektorých ohľadoch vyhovovať technickým normám. V týchto súvislostiach chýba podľa názoru krajského súdu správna úvaha prvostupňového správneho orgánu a tento nedostatok neodstránil ani žalovaný. Krajský súd vytýkal správne orgánu, že neskúmal subjektívne ani objektívne hľadisko narušenia pohody bývania žalobcov a nijako nevyvrátil ich pochybnosti, že by mali nimi uvádzané obmedzenia umiestnením predmetnej stavby znášať.

Keďže žalovaný sa podľa názoru krajského súdu s vyššie uvedenými skutočnosťami vo svojom rozhodnutí dostatočne nevysporiadal, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a preto krajskému súdu neostalo iné, než napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

V súdnom konaní úspešným žalobcom priznal krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP náhradu trov konania sume 348,79 eura, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcov.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie považujúc obe rozhodnutia zrušené rozsudkom krajského súdu za vydané v súlade s príslušnými právnymi predpismi a na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia veci, pričom boli riadne odôvodnené v zmysle ustanovenia § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), t. j. poskytovali dostatočnú skutkovú a právnu oporu výrokovej časti rozhodnutia.

Poukázal na to, že územným rozhodnutím bola umiestnená novostavba bytového domu s jedným podzemným podlažím a so siedmymi nadzemnými podlažiami v strednej časti a so zníženou podlažnosťou v okrajových moduloch na šesť a päť podlaží, zastrešený plochou strechou. Objekt je situovaný medzi dvojicou 12-podlažných bytových domov, areálom školského dvora a plochou záhrad, ktoré patria k rodinným domom pri západnej vetve ulice P.. Znova zdôraznil, že charakter zástavby v dotknutej lokalite možno označiť ako nehomogénny, v bezprostrednej blízkosti umiestnenej stavby sa nachádza viacpodlažná zástavba, obchodné zariadenia, ako i zástavba rodinných domov, a svojím riešením predstavuje prechodovú formu od viacpodlažnej k malopodlažnej zástavbe.

K projektovej dokumentácii pre územné konanie, vypracovanej Ing. Arch. H. K. a Ing. arch. D. K. vo februári 2004 sa kladne vyjadrilo Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, záväzným stanoviskom zo dňa 04. decembra 2003 a dňa 13. júna 2007 s tým, že podľa Aktualizácie územného plánu Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, rok 1993 v znení neskorších zmien a doplnkov (podľa ktorého sa mala stavba posudzovať, čo konštatoval aj krajský súd vo svojom rozsudku) je dotknuté územie definované i z hľadiska funkčného využitia pre funkciu: bývanie – malopodlažná bytová zástavba (ucelená časť územia zastavaná prevažne bytovou zástavbou do 4 nadzemných podlaží charakteru rodinných domov a viacbytových objektov, ktorého súčasťou môžu byť i viacpodlažné bytové stavby v rozptyle a v obmedzenom rozsahu). Žalovaný naďalej zastáva názor, že investičný zámer je v súlade územnoplánovacou dokumentáciou účinnou v čase vydania rozhodnutia.

Podľa názoru žalovaného investičný zámer spĺňa kritériá na vzájomné odstupy stavieb podľa ustanovenia § 6 ods. 1 vyhlášky č. 532/2002 Z. z.. Splnenie týchto kritérií sa preukázalo predovšetkým na podklade súhlasných stanovísk dotknutých orgánov chrániacich osobitné záujmy v území podľa príslušných právnych predpisov. Umiestnenie stavby a jej vzájomné odstupy od okolitej zástavby teda spĺňa požiadavky urbanistické a architektonické. Splnenie uvedených požiadaviek, ako aj schválené odstupové vzdialenosti umiestnenej stavby od spoločnej hranice s pozemkom vo vlastníctve žalobcov,

ako aj od ich rodinného domu, priamo predpokladá, že umiestnením navrhovanej stavby nedôjde ani k narušeniu pohody bývania a k obmedzeniu práv a oprávnených záujmov žalobcov nad mieru primeranú pomerom.

S poukazom na uvedené sa žalovaný nestotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne, respektíve, aby ho vrátil krajskému súdu na nové konanie.

Účastník konania Y. M. sa vo svojom písomnom vyjadrení plne stotožnil s argumentáciou žalovaného a súhlasil s jeho odvolaním.

Poukázal na objektívne predpoklady pre rozhodnutie o umiestnení stavby s tým, že pokiaľ všetky odborné záväzné stanoviská dotknutých orgánov boli kladné a ani žalobcovia ich kvalitu nerozporujú, je evidentné, že žaloba spočíva iba na subjektívnych dôvodoch žalobcov. Zdôraznil, že žalobcovia žiadnym spôsobom nespochybňujú postupy, či závery dotknutých orgánov štátnej správy, ktorých podstatou výhradných právomocí a kompetencií je ochrana verejného všeobecného záujmu nad záujmom individuálnym.

Mal za to, že nároky a požiadavky žalobcov nemôžu obstáť pri úplne objektívnom posúdení ich „pohody bývania“ – t. j. pri skúmaní intenzity narušenia jednotlivých faktorov a jeho dôsledky, teda objektívne existujúce súhrny faktorov a vplyvov, ktoré sa posudzujú každý jednotlivo a všetky vo vzájomných súvislostiach. V tomto smere opäť odkázal na pozitívne odborné stanoviská, ktoré vychádzajú z objektívnych existujúcich faktorov.

Tiež poukázal na to, že plánovaný objekt podľa fotodokumentácie, ktorú pripojil, je situovaný medzi dvojicu 12-podlažných obytných domov, areálom školského dvora a plochou záhrad a svojim architektonickým stvárnením stupňovitej modulovej stavby vytvára perfektnú prechodovú formu medzi rodinnými domčekmi a výškovými stavbami v celkovo danej, ale úplne nehomogénne lokalite. Toto riešenie úplne zodpovedá aj aktualizovanému územnému plánu hlavného mesta Bratislavy, ktorý je citovaný v tomto smere aj rozsudkom krajského súdu.

S ohľadom na vyššie uvedené mal za to, že by mala byť žaloba zamietnutá, ako neodôvodnená.

Žalobcovia sa k obsahu podaného odvolania nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP)

bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

Predmetom súdneho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov prvého a druhého stupňa o umiestnení stavby podľa §§ 32 - 42 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (*rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov*) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 2 veta prvá OSP žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach.

Aktívna procesná legitímácia žalobcu ako procesná podmienka v zmysle § 250 ods. 2 OSP, ktorá robí procesný subjekt osobou oprávnenou na podanie žaloby, v sebe zahŕňa kumulatívne dva predpoklady, a to postavenie účastníka správneho konania a súčasne ukrátenie na právach napadnutým rozhodnutím, vydaným v správnom konaní, t. j., že mu takýmto rozhodnutím bola spôsobená ujma.

Žalobca môže účinne namietať len tú nezákonnosť rozhodnutia, ktorou bol ukrátený na svojich právach, pričom ukrátením na právach je nutné rozumieť nielen ukrátenie na právach hmotných, ale aj na právach procesných.

Samotné tvrdenie žalobcu o nesprávnosti záverov žalovaného a ich rozpore so zákonom nestačí. Takémuto tvrdeniu musí korešpondovať jeho subjektívne oprávnenie, ktoré vychádza z konkrétneho právneho predpisu.

Žalobcovia vo svojej žalobe tvrdili, že z vydaného rozhodnutia stavebného úradu nemožno zistiť, ako sa správne orgány vypořádali s ich argumentáciou ohľadom negatívneho vplyvu stavby na existujúcu zástavbu a možnosť budúceho využitia okolitého územia, že stavba je vsadená násilne, hrubo narúša ich súkromie, nie je navrhnutá spôsobom, ktorý by spĺňal uspokojivé podmienky pohody pre spánok, oddych a pracovné činnosti, že navrhovaný objekt je vsadený bez splnenia základných priestorových požiadaviek a s nedostatočnými odstupmi od jestvujúcich objektov, je umiestnený na malej ploche v stiesnených pomeroch, čím sa vytvára nesúlad s architektonickým a urbanistickým charakterom prostredia, preto nezodpovedá požiadavkám na zachovanie pohody bývania pre obyvateľov rodinného domu, ktorého sú vlastníkami, čím žalovaný porušil okrem niektorých ustanovení stavebného zákona aj ustanovenia § 4 ods. 2, veta druhá a § 6 ods. 1 veta prvá vyhlášky č. 532/2002 Z. z, ako aj, že navrhovaná stavba je v rozpore aj s Územným plánom Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava schváleným v roku 1993 a následne niekoľkokrát aktualizovaným, že je v rozpore aj s novým Územným plánom Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava, ktorý bol schválený Mestskou radou a dňa 31. mája 2007 aj Zastupiteľstvom mesta Bratislava, v ktorom sú predmetné pozemky s parcelnými číslami X. v kat. území D., na adrese P., definované ako funkčná plocha 102 – malopodlažná zástavba obytného územia, z čoho vyplýva, že využitie tohto územia sa nemení. Žalobcovia pri podrobnom opise jednotlivých rozhodnutí správnych orgánov a rozsiahlom rozvádzaní teoretických a právnych súvislostí mali za to, že predložená dokumentácia nie je v súlade

okrem iného aj s podkladmi podľa § 37 ods. 1 stavebného zákona, s predchádzajúcimi územnými rozhodnutiami ani so všeobecnými technickými požiadavkami ako i s predpismi uvedenými v odseku 2 citovaného ustanovenia a boli toho názoru, že napadnuté rozhodnutia sú nezákonné lebo nespĺňajú ústavné kritériá jasnosti, jednoznačnosti a dostatočnosti dôvodov a preto sú predčasne vydané.

Nakoľko konkrétne tvrdenie žalobcov o ukrátení na ich subjektívnych právach treba v zmysle § 247 ods. 1 OSP považovať za osobitnú náležitosť žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, najvyšší súd sa v prvom rade aj z dôvodu odvolacej námietky žalovaného zaoberal otázkou, či územné rozhodnutie – rozhodnutie o umiestnení stavby - je spôsobilé ukrátiť žalobcov na ich práve na priaznivé životné prostredie a práve na súkromie, osobitne zdôrazňovanom práve na pohodu bývania. Rozhodujúcim kritériom pre toto posúdenie je podľa názoru najvyššieho súdu charakter rozhodnutia o umiestnení stavby.

Podľa § 37 ods. 1, 2, 3 stavebného zákona podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a; inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní. Stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom. Stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou.

Podľa § 39a ods. 1 vety prvej stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby (vrátane požiadaviek na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie podľa § 39 ods. 2 stavebného zákona), určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia.

Z charakteristiky rozhodnutia o umiestnení stavby vyplýva, že ide o rozhodnutie, ktorým sa stavba priamo nerealizuje (k jej realizácii dochádza na základe stavebného povolenia – osobitného rozhodnutia vydaného v stavebnom konaní, resp. na základe ohlásenia stavebnému úradu v určitých zákonom ustanovených prípadoch), t. j. k porušeniu práva žalobcov na priaznivé životné prostredie v zmysle čl. 44 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) týmto rozhodnutím nemôže reálne dôjsť.

Pri posudzovaní možnosti ukrátenia na práve na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života upraveného v čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) treba vychádzať z už uvedeného charakteru rozhodnutia o umiestnení stavby, ktoré nezakladá bezprostredné porušenie ani tohto práva, aj keď vytvára možnosť pre prijatie ďalšieho rozhodnutia, ktoré sa môže dotknúť súkromného a rodinného života žalobcov - fyzických osôb ako každé rozhodnutie s právnymi účinkami. Ako to vyplýva i z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (pozri napr. uznesenie sp. zn. II. ÚS 22/02 zo dňa 06. marca 2002), porušenie práv priznaných v čl. 19 ods. 1 a 2 ústavy nemôže nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc. Pritom čl. 19 ods. 2 nezaručuje ochranu súkromného a rodinného života pred akýmkoľvek zasahovaním. Zaručuje ochranu len pred takým zasahovaním, ktoré je neoprávnené. Rozhodnutie o umiestnení stavby však reálne do narušenia práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života nezasahuje, vytvára sa ním len právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale nemusí v budúcnosti ani dôjsť. Vyplýva to aj z časovej platnosti rozhodnutia o umiestnení stavby.

Rozhodnutie o umiestnení stavby nemôže spôsobiť ani bezprostredné porušenie vlastníckeho práva včítane žalobcami namietanej pohody bývania, keďže len vytvára možnosť pre vydanie ďalšieho rozhodnutia v stavebnom konaní, ktoré sa už svojimi účinkami vlastníkov pozemkov alebo stavieb môže dotknúť. Otázka ochrany práv a oprávnených

záujmov vlastníkov okolitých rodinných domov sa teda bude riešiť v samostatnom následnom stavebnom konaní.

Najvyšší súd preto uzavrel, že vydaním územného rozhodnutia správne orgány nemohli v danej veci reálne ukrátiť žalobcov na ich vlastníckom práve, práve na priaznivé životné prostredie, na hygienických ani občianskych právach ani práve na súkromie či znížiť štandard ich bývania (pohodu bývania), a preto nebol v tomto rozsahu podľa názoru najvyššieho súdu splnený základný predpoklad potrebný k vecnému vybaveniu žaloby, čo krajský súd pri svojom rozhodovaní celkom opomenul.

Pokiaľ ide o zásah do práva na inú právnu ochranu a práva na účasť v konaní, tento žalobcovia odôvodňovali nedostatočným vysporiadaním sa s ich argumentáciou v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu i v rozhodnutí žalovaného a rozporom s územným plánom mesta ako aj záväzným stanoviskom Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava týkajúceho sa dopravného vstupu.

Ak v rozsahu žalobných námietok krajský súd konštatoval nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu pre nedostatok dôvodov (včítane nedostatku správnej úvahy), čo bolo jediným dôvodom zrušenia oboch správnych rozhodnutí krajským súdom, takýto záver nemá oporu v obsahu pripojeného spisového materiálu.

Najvyšší súd po podrobnom oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu na rozdiel od záveru krajského súdu je toho názoru, že odôvodnenie rozhodnutia žalovaného poskytuje dostatočný základ na jeho vecné preskúmanie.

Odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu je jeho obsahovou náležitosťou, ktorá plní viacero funkcií. Jednak má presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a jednak o zákonnosti jeho rozhodnutia. Hodnotenie dôkazov je v rámci územného konania ovládané zásadou voľného hodnotenia dôkazov ako procesu, pri ktorom na základe logických úsudkov a zvážení všetkých dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia, a preto skutočnosti, ku ktorým správny orgán dospel na základe voľnej úvahy, treba v rozhodnutí dostatočne odôvodniť, aby bolo zrejmé, čo bolo podkladom rozhodnutia, ako sa zhodnotili vykonané dôkazy (aj odôvodnenie prečo sa niektoré nevykonali) ako aj hodnotenie týchto dôkazov. V tejto svojej povinnosti je správny orgán limitovaný len všeobecnými

vymedzeniami zákonných podmienok, ktoré predstavujú hranicu voľnej úvahy. Pre súd je potom v súlade s ustanovením § 245 ods. 2 OSP rozhodujúce, či také rozhodnutie vydané na základe zákonom povolenej úvahy nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, pričom neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Pokiaľ žalovaný odôvodnil odvolacie námietky poukazom na kladné vyjadrenia a stanoviská dotknutých orgánov, uplatňujúce záujmy chránené osobitnými predpismi z hľadiska životného prostredia, z hľadiska ochrany zdravia ľudí, z hľadiska požiarnej bezpečnosti, civilnej ochrany i z hľadiska požiadaviek na denné osvetlenie a preslnenie ako aj odstupových vzdialeností, ktorých obsah je pre správny orgán záväzný (§ 140b stavebného zákona), čím sa zachováva záväznosť požiadaviek uplatnených v záväzných stanoviskách, nemožno konštatovať nezákonnosť jeho rozhodnutia. V prípade, ak by účastníci konania nesúhlasili s obsahom a závermi z nich vyplývajúcimi, mali zákonnú možnosť uplatniť námietky proti obsahu záväzného stanoviska, čo pri tvrdení narušenia ich pohody bývania však učinili iba všeobecne.

V súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením rozhodnutia správneho orgánu je potrebné uviesť, že nie je nevyhnutné, aby sa správny orgán zaoberal každou vznesenou námietkou, avšak musí byť z neho zrejmé, na základe čoho dospel k právnomu záveru vo svojom rozhodnutí. Z predmetného odvolaním napadnutého rozhodnutia uvedené jednoznačne vyplýva.

V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za potrebné upriamiť pozornosť krajského súdu aj na koncentračnú zásadu vyjadrenú v ustanovení § 36 ods. 1, 2 stavebného zákona, ktorou je ovládané i územné konanie, na základe čoho bude potrebné posúdiť dispozičnú možnosť žalobcov i vo vzťahu k žalobným dôvodom.

Vychádzajúc z obsahu pripojeného spisového materiálu podľa názoru najvyššieho súdu postupom správneho orgánu nedošlo k popretiu základných zásad správneho konania ako je zásada aktívnej súčinnosti účastníkov konania a zásada materiálnej pravdy. Nebolo tiež preukázané, že by správny orgán v správnom konaní nevytváral optimálne podmienky na uplatnenie práva žalobcov, t. j. byť aktívnym činiteľom v rámci konania. Účastníci konania mali možnosť nahliadať do spisu a oboznámiť sa tak s podkladmi rozhodnutia, o ktorom ich práve boli správnym orgánom poučení v oznámení o začatí územného konania. Prípadné

nevyužitie práva vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia nemôže byť na ujmu správneho orgánu.

Najvyšší súd súhlasiac s odvolacími námietkami žalovaného nepovažuje za správny záver krajského súdu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 1 písm. h/ OSP s poukazom na § 212 ods. 3 OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní krajský súd vec znova prejedná a o nej rozhodne, pričom sa bude musieť podrobne vecne vyporiadať so žalobnými dôvodmi aj námietkami žalovaného vznesenými v odvolaní, a to s prihliadnutím na predmet konania, a jeho nové rozhodnutie musí zodpovedať zákonu včítane riadneho odôvodnenia. Pritom, ako je už uvedené vyššie, krajský súd bude vychádzať z charakteru rozhodnutia o umiestnení stavby, a to aj s prihliadnutím na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu bližšie napr. rozhodnutia II. ÚS 22/02, III. ÚS 176/03, či II. ÚS 72/07).

Na tomto mieste najvyšší súd dáva krajskému súdu do pozornosti, že taktiež riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Nedostatok riadneho, dostatočného a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia predstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

Podľa § 250ja ods. 4 a § 226 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v ďalšom konaní je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu n i e j e príпустný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. decembra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková